

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Ke sp. zn. 14 VSOL 151/2018
KSOS 25 INS 10525/2016
32 ICm 2341/2017 (C29)

V Brně dne 19. 9. 2018

Žalobce: Ing. Lee Louda, IČ: 693 26 681, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00 Praha 1, insolvenční správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s. (dříve OKD, a.s.), IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále také jen „žalobce“ nebo „insolvenční správce“)

Právně zastoupen: JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714, se sídlem a adresou pro doručování DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář, Brno, Hlinky 118, PSČ 603 00, datová schránka: mcbpt3u

Žalovaný: Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra České republiky, IČ: 47114304, se sídlem Vinohradská 178, 130 00 Praha 3 - Vinohrady

Vyjádření k dovolání

Podepsáno elektronicky
Zasláno datovou schránkou

I. Úvod

1. Žalobci bylo dne 29. 8. 2018 doručeno dovolání žalovaného (dále jen „**Dovolání**“), proti rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, ze dne 16. 5. 2018, č.j. 14 VSOL 151/2018-60 (dále jen „**Rozhodnutí VS**“).
2. Rozhodnutím VS změnil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018, č.j. 32 ICm 2341/2017-37 (KSOS 25 INS 10552/2016), tak že určil, že peněžité plnění poskytnutá dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu společnosti Správa pohledávek OKD, a.s. (dříve OKD, a.s.), IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále jen „**dlužník**“) na účty žalované, v celkové výši 196 644,- Kč (dále jen „**Platby**“), jsou vůči věřitelům dlužníka neúčinné, a že žalovaný je povinen uhradit celou uvedenou částku zpět do majetkové podstaty dlužníka, a dále bylo také rozhodnuto o změně výroku o náhradě nákladů řízení.

II. Argumentace žalovaného

3. V Dovolání žalovaný uvádí, že předmětem Rozhodnutí VS byla otázka, která dle jeho názoru dosud není řešena v judikatuře dovolacího soudu, kdy odvolací soud dle jeho názoru rozhodl na základě nesprávného právního posouzení a v rozporu s hmotným právem, jelikož dle názoru žalovaného (i) prostředky na úhradu pojistného na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance není součástí majetkové podstaty dlužníka a (ii) došlo k nesprávné interpretaci a aplikaci právních zásad a právních předpisů ve vztahu k výkladu ustanovení § 111 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**IZ**“) v situaci, kdy je úpadek dlužníka řešen reorganizací.
4. Dle názoru žalobce je Rozhodnutí VS věcně i obsahově správné, více než dostatečně odůvodněné a logické.

III. Peněžní prostředky jako součást majetkové podstaty Dlužníka

5. Žalovaný odkazuje na § 5 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZPVZP**“), jež zní:

(1) Zaměstnavatel odvádí část pojistného, které je povinen hradit za své zaměstnance. Současně odvádí i část pojistného, které je povinen hradit zaměstnanec, srážkou z jeho mzdy nebo platu, a to i bez souhlasu zaměstnance.

(2) Pojistné podle odstavce 1 se platí za jednotlivé kalendářní měsíce a je splatné od 1. do 20. dne následujícího kalendářního měsíce.

přičemž tyto předpisy v Dovolání vykládá tak, že „[v] předmětné věci byly na účet žalované vyplaceny peněžní prostředky představující pojistné hrazené jednotlivými zaměstnanci ve výši 4,5 % vyměřovacího základu, které bylo strženo zaměstnavatelem z hrubé mzdy zaměstnanců. Zaměstnavatel v tomto případě působí pouze jako „tzv. zúčtovací místo“, ze kterého jsou jednotlivé platby zdravotního pojištění strženy z hrubé mzdy jednotlivých zaměstnanců odvedeny zdravotní pojišťovně. Peněžní prostředky odvedeny dlužníkem na účet žalované nebyly součástí majetkové podstaty dlužníka, ale jednalo se o peněžní prostředky jednotlivých zaměstnanců, z jejichž mzdy bylo pojistné určeno a následně strženo.“

6. Podstatné pro posouzení dané věci je, zda některý právní předpis stanoví, že uvedené prostředky NEJSOU v majetku a dispozici zaměstnavatele (dlužníka)? **Odpověď je jednoduchá – žádný zákon nic takového nestanoví.** Ani ZPVZP nestanoví, že by nějaká konkrétní část majetku zaměstnavatele přestala k určitému datu být jeho vlastnictvím, resp.

že by nebyla součástí majetkové podstaty dlužníka. Pak by totiž nemusely zdravotní pojišťovny vymáhat „své pohledávky“ po zaměstnavatelích – měly by jasnou část majetku zaměstnavatele alokovanou pro sebe. Toto však neplatí, zdravotní pojišťovny samozřejmě pohledávky vymáhají.

7. Pro srovnání žalobce odkazuje např. na ustanovení § 37a horního zákona, který výslovně stanoví, že rezervní prostředky umístěné na zvláštním účtu k zajištění vypořádání důlních škod nesmějí být zahrnuty do majetkové podstaty:

(6) Peněžní prostředky či jiná aktiva umístěná k tíži zvláštního vázaného účtu podle odstavce 5 nesmějí být předmětem zajištění, nesmějí být zahrnuty do majetkové podstaty a nepodléhají výkonu rozhodnutí ani exekuci.

8. Ohledně prostředků k úhradě zdravotního pojištění však takto žádný zákon nestanoví ničeho – není pro ně stanoven jakýkoli zvláštní režim, rozhodně tak nestanoví ZPVZP v ustanovení § 5 odst. 1 (ani jinde).
9. Žalobce opětovně odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 104 VSPH 791/2016, které se shodují s právním případem žalobce v podstatných znacích - kde je výstižně argumentováno takto:

„V této souvislosti nelze přehlédnout, že právní předpisy ukládají soukromoprávním subjektům řadu finančních (či jiných) povinností a že jistě nebylo úmyslem zákonodárce preferovat bez dalšího všechny závazky dlužníků vůči státu před závazky vůči ostatním věřitelům, neboť to by se podle odvolacího soudu projevilo výslovně buď v citovaném ustanovení, nebo v zařazení takových závazků dlužníka mezi přednostní pohledávky. Ostatně to, že plnění na sociální pojištění a státní politiku zaměstnanosti není považováno za plnění dle zvláštního právního předpisu, plyne i z toho, že insolvenční zákon obsahuje v § 168 InsZ výslovnou úpravu podmínek, za nichž mohou být tyto pohledávky v insolvenčním řízení hrazeny, přičemž při opačném výkladu by tato úprava byla nadbytečná.“

10. Závěr žalovaného tak je chybný již v samotném základu, a lze použít následující jednoduchý argument - **taktéž prostředky určené na mzdy (ze kterých se pojistné strhává) jsou totiž až do okamžiku připsání na účet zaměstnance stále a jen majetkem zaměstnavatele.** Zaměstnanec má za zaměstnavatelem přeci pohledávku (na zaplacení mzdy) a zaměstnavatel má tomu odpovídající závazek – **s prostředky na bankovním účtu to nemá nic společného.** Stejně tak má zdravotní pojišťovna pohledávku za zaměstnavatelem (od prvního dne měsíce následujícího) a zaměstnavatel má tomu odpovídající závazek vůči pojišťovně (žádné peníze či jiný majetek dlužníka není zákonem alokovan k uhrazení této pohledávky).
11. Nelze přece tvrdit, že prostředky na jednom bankovním účtu zaměstnavatele (třeba 1 milion Kč) jsou rozděleny (vlastnicky) mezi různé osoby – tedy pokud mají zaměstnanci nárok na výplatu (např. 400 tis. Kč pro všechny), tak že 600 tis. Kč patří zaměstnavateli a 400 tis. Kč už mu nepatří, ale patří zaměstnancům. Taktový závěr je naprosto absurdní a popírá veškerou judikaturu i právní teorii.
12. **Proto logicky ani peněžní prostředky na stejném účtu, jehož majitelem je dlužník, nemohou být v jakékoli části (zde ve výši platby na pojistné za zaměstnance) majetkem někoho jiného (např. zaměstnanců či zdravotní pojišťovny).**
13. Žalobce připomíná, že strany učinily nesporné, že odporované Platby byly učiněny z **bankovního účtu dlužníka** – takto je tvrzeno v bodu I. odst. 3 žaloby u každé Platby, a tato skutková tvrzení byla ze strany žalované učiněna nespornými.
14. Žalobce rovněž znovu odkazuje na judikaturu dovolacího soudu, zejména na rozsudek ze dne 10. 11. 2004, sp. zn. 35 Odo 801/2002, který byl publikován i ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS pod číslem 50/2006, kde se Nejvyšší soud zabýval rovněž posouzením peněžních prostředků, když uvedl: „*Peněžní prostředky na účtu*“ *vedeném peněžním ústavem na základě smlouvy o běžném účtu nebo na základě smlouvy o vkladovém účtu z tohoto pohledu nejsou v majetku majitele účtu, v jehož prospěch byl tento účet zřízen, nýbrž v*

majetku peněžního ústavu. Oprávnění majitele účtu, spočívající v tom, aby na základě jeho příkazu byly vyplaceny peněžní prostředky z účtu u peněžního ústavu, totiž představuje, jak výše uvedeno, pouze **pohledávku z účtu u peněžního ústavu.** Jinak řečeno, nejde o „věc“, nýbrž o „nárok majitele účtu na výplatu peněžních prostředků z tohoto účtu“ (pohledávku z účtu) při splnění sjednaných podmínek. Z výše uvedeného vyplývá mimo jiné to, že je nerozhodné, komu náležely peněžní prostředky uložené na účet (vyjma účelově určených prostředků podle § 310 o. s. ř.), **podstatná z tohoto hlediska je jediné skutečnost, kdo je majitelem účtu, neboť jediné on má pohledávku z účtu u peněžního ústavu.**“ K otázce, komu svědčí dispoziční oprávnění k peněžním prostředkům uloženým na běžném účtu, se Nejvyšší soud ČR výstižně vyjádřil i např. ve svém rozsudku ze dne 18. 10. 2007, sp.zn. 21 Cdo 1219/2006: „Na základě smlouvy o běžném nebo vkladovém účtu je peněžní ústav povinen přijmout na účet peněžité vklady učiněné majitelem účtu nebo platby uskutečněné v jeho prospěch bez zřetele k tomu, kdo je majitelem peněžních prostředků, které se tímto způsobem na účet ukládají. Při provádění výplat z účtu se **peněžní ústav řídí pokyny (event. písemnými příkazy) majitele účtu;** skutečnost, kdo byl majitelem peněžních prostředků uložených na účtu, tu opět není významná. Uzavřením smlouvy vzniká mezi peněžním ústavem a majitelem účtu dvoustranný závazkový právní vztah, který je mimo jiné charakterizován tím, že peněžní ústav je **povinen přijímat na účet peněžité vklady nebo platby** uskutečněné ve prospěch majitele účtu a ze zůstatku účtu platit úroky, že majitel vkladového účtu je povinen vložit na účet peněžní prostředky a přenechat jejich využití peněžnímu ústavu, že peněžní ústav je **povinen** podle písemného příkazu majitele běžného účtu nebo při splnění podmínek stanovených ve smlouvě mu **vyplatit požadovanou částku nebo uskutečnit jeho jménem platby jím určeným osobám,** že peněžní ústav je povinen po uplynutí sjednané doby nebo po účinnosti výpovědi vyplatit majiteli vkladového účtu uvolněné peněžní prostředky a že peněžní ústav je povinen po zániku smlouvy vyplatit majiteli účtu zůstatek účtu. Za **„majitele účtu“** je třeba z pohledu ustanovení obchodního zákoníku o běžném a vkladovém účtu považovat osobu, pro kterou peněžní ústav zřídil na základě smlouvy účet.“

15. Uhrazením Plateb tak fakticky došlo k tomu, že příslušná banka ze svého majetku poskytla peněžité plnění ve prospěch žalované a dlužníkovu pohledávku za bankou tak byla snížena o výši tohoto plnění. Vzhledem k výše uvedené judikatuře je **majitelem pohledávky vždy osoba, pro kterou banka zřídila příslušný účet na základě smlouvy o běžném účtu.** Nelze tak dovozovat, že „část“ pohledávky z účtu dlužníka za bankou byla v majetku jednotlivých zaměstnanců.
16. Odlišný závěr by však nebyl dán ani v případě, že by byly Platby uhrazeny v hotovosti, když lze odkázat na Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. 29 Odo 1005/2003: „V právní teorii rovněž není pochyb o tom, že věci v právním smyslu (a to - v intencích § 119 odst. 1 obč. zák. - věci movitou) jsou i peníze jako zákonné platidlo. Jde o věci určené druhově (jež se neurčují počtem platidel, nýbrž počtem peněžních jednotek těmito platidly vyjádřených). Myslitelné však je i jednotlivé určení peněz (např. úschova bankovek určených jejich čísly, mince ve sbírce apod.) - srov. k tomu v právní teorii např. Knapp., V. a kol.: *Občanské právo hmotné. Svazek L, 1. vydání, Praha, CODEX 1995, str. 146. Stejně tak se ovšem nepochybuje o tom, že ochranu vlastnického práva k penězům proti tomu, kdo je neoprávněně zadržuje, lze vlastníku přiznat, jen jde-li o peníze jednotlivě určitelné (individualizovatelné) a tím, jak jsou označeny, v majetku toho, kdo je vlastníku zadržuje, rozpoznatelné.*“ na základě této skutečnosti Nejvyšší soud ČR dospívá k závěru „V konkursu vedeném na majetek banky se osoba, která bance svěřila peněžní prostředky za účelem uskutečnění platebního styku, nebo osoba, která bance svěřila peněžní prostředky jako vklad, nemůže domáhat vrácení těchto peněz vylučovací žalobou podle § 19 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, z titulu vlastnického práva; jde o pohledávku, která musí být přihlášena do konkursu postupem podle § 20 a násl. uvedeného zákona.“
17. Analogickou interpretací citovaného rozsudku se nezbytně musí dojít k závěru, že ani peněžní prostředky v majetkové podstatě nelze jakkoli dělit, a určovat, že snad část

prostředků je ve vlastnictví jiné osoby, když druhově určené věci (peněžní prostředky) nelze v majetku rozpoznat.

18. S ohledem na (veškerou) výše uvedenou argumentaci žalobce je zřejmé, že peněžní prostředky zaplacené dlužníkem na účet žalované (Platby) nemohly být peněžními prostředky zaměstnanců (jak nastiňuje žalovaný ve svém Dovolání), ale zcela logicky byly součástí majetkové podstaty dlužníka.

IV.

Zvláštní právní předpis

19. Dle názoru žalovaného v návaznosti na výše uvedený bod 3.(ii) soud nesprávně vyhodnotil ustanovení § 111 odst. 2 IZ, a to v části, dle které se omezení dle odst. 1 tohoto ustanovení netýká splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy, jelikož dle žalovaného je ustanovení § 5 odst. 1 ZPVZP ve spojení s ustanovením § 2 odst. 2 a § 6 ZVZP tímto zvláštním právním předpisem.
20. Žalobce považuje i v tomto případě výklad odvolacího soudu, který se k této problematice vyjadřuje zejména v bodech 21. a násl. Rozhodnutí VS, za velmi přesvědčivý a správný.
21. Žalovaný argumentuje tím, že odkaz v poznámce pod čarou je pouze příkladný a nelze ho vykládat nepřiměřeně restriktivně, přičemž za zvláštní předpis považuje žalovaný i ZPVZP. Žalobce i odvolací soud však zastávají názor, že placení pojistného na zdravotní pojištění nelze považovat za plnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy, přičemž pro tyto závěry přinesli celou řadu důvodů.
22. Lze odkázat zejména na rozhodnutí Vrchního soud v Praze 102 VSPH 853/2016 a 104 VSPH 791/2019, z nichž vyplývá, že výjimky dle § 111 odst. 2 IZ naopak musí být vykládány restriktivně a úmyslem zákonodárce zjevně nebylo preferovat závazky dlužníků vůči státu vůči závazkům ostatních věřitelů.
23. Podstatná jsou dále také rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 ICdo 98/2015 ze dne 31. 10. 2017 a Ústavního soudu ČR, sp. zn. I. ÚS 544/2002 ze dne 7. 4. 2005, jejichž závěry lze shrnout tak, že pokud má být dáno výhodnější postavení určitého věřitele, musí být takové zvýhodnění vyplývat ze zákona explicitně, z obhajitelného důvodu a výčet takových zvýhodnění musí být taxativní.
24. Na základě těchto ustálených a zaužívaných postupů a pravidel vyplývajících z judikatury pak nelze uzavřít jinak, než uzavřel odvolací soud – tedy že plnění na zdravotní pojištění nelze považovat za plnění povinností stanovených zvláštním právním předpisem dle ustanovení § 111 odst. 2 IZ.

V.

Řešení úpadku reorganizací, běžný chod podniku

25. Žalovaný vznáší otázku, zda se vztahuje na předmětnou platbu (platby) výjimka dle ustanovení § 111 odst. 2 IZ, jelikož „*dlužníku není zcela zapovězeno disponovat se svým majetkem poté, co je zahájeno insolvenční řízení.*“ Žalobce si naopak dovoluje uvést, že dopadající právní úprava, tedy zejména ustanovení § 111 IZ a § 235 a násl. IZ, spadají do obecné části IZ a uplatní se tedy i pro případy, kdy je způsob úpadku dlužníka řešen reorganizací.
26. Jedná se o ustanovení, která se uplatní totožně pro všechny způsoby řešení úpadku, pokud zákon výslovně nestanoví jinak. V předmětné věci není možné dovozovat povinnost jiného výkladu ustanovení obecné části, pokud tak nevyplývá přímo ze zákona, jak se zřejmě žalovaný pokouší naznačit.

27. Neúčinnost na základě § 111 IZ stojí nezávisle na jiných ustanoveních IZ. Tvrzení o nezbytnosti provedení Plateb z důvodu zachování řádného chodu podniku s tímto nijak nesouvisí, navíc i k tomuto se Rozhodnutí VS podrobně vyjadřuje, a v bodě 22. jej shrnuje tak, že „*placení pojistného na veřejné zdravotní pojištění není úkonem nutným k zachování chodu podniku*“.
28. S tímto závěrem odvolacího soudu se žalobce ztotožňuje. Placení pojistného žádným způsobem nemá vliv na chod žádného podniku. Typickou platbou, která musí být provedena za účelem zachování chodu podniku je například platba za elektrickou energii jak se uvádí například v usnesení Vrchního soud v Olomouci č.j.14 VSOL 335/2017-185 ze dne 6. 12. 2017 „*Jednotlivými fakturami, které vystavil žalovaný dlužník za odběr elektrické energie, daty jejich splatnosti i daty, kdy tyto faktury dlužník platil, bylo prokázáno, že dlužník odporovanými úkony zabránil tomu, aby došlo z jeho strany k opakovanému neplnění platební povinností, neboť pokud by odporované úkony neučinil, nebyly by zaplacené ve lhůtě splatnosti dvě po sobě jdoucí faktury za dodávky elektrické energie a žalovaný by byl oprávněn podle uzavřené smlouvy o dodávce odběru elektrické energie omezit nebo přerušit dodávku elektřiny. V odvolacím řízení tedy bylo prokázáno, že odporované úkony dlužníka byly úkony nutnými k odvrácení hrozící škody na majetku dlužníka (§ 111 odst. 2 IZ), kterých se netýká omezení uvedené v ustanovení § 111 odst. 1 insolvenčního zákona, a nejedná se proto o úkony neúčinné.*“
29. Rozdíl mezi nezbytností elektrické energie a placením pojistného na zdravotní pojištění pro zachování chodu podniku snad ani nemůže být víc zřetelný. Je zřejmé, že k zachování běžného hospodaření podniku nebylo třeba Platby provádět.
30. **Nejvyšší soud** v rozsudku **sp.zn. 29 ICdo 37/2015-90 (kauza EXPIM)** vysvětlil v právní věci žalobce- insolvenčního správce proti žalovanému Celnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj, následující:
- *Právní úprava zvýhodňujících právních úkonů obsažená v insolvenčním zákoně v ustanovení § 241 především nijak nerozlišuje právní úkony dlužníka (z hlediska jejich možné odporovatelnosti) podle toho, zda jimi dlužník plní povinnost smluvní či zákonnou.*
 - *Určujícím kritériem pro posouzení právního úkonu jako zvýhodňujícího pak nepochybně není ani okolnost, že povinnost k plnění byla dlužníkovi uložena pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu. Z pohledu ustanovení § 241 insolvenčního zákona konečně není žádných rozdílů ani mezi tím, zda právní úkon dlužníka, jímž zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných, se týká závazků, jež mají původ v právu soukromém nebo veřejném.*
 - *K výše řečenému lze dodat (ve vazbě na povahu závazku, jenž měl být v důsledku dlužníkova odporovaného úkonu splněn), že i v režimu insolvenčního zákona se nepochybně prosadí závěry, které Nejvyšší soud k otázce vzájemného vztahu mezi úpadkovou úpravou a právními předpisy regulujícími oblast správy daní zformuloval (pro účely konkursní úpravy) v rozsudku sp. zn. 29 Cdo 95/2000, v R 52/2007 a v R 71/2016. Nejvyšší soud nevidí důvod, pro který by vztah insolvenčního zákona a daňového řádu měl být pojmán (při výkladu odporovatelných a neúčinných právních úkonů dlužníka) jinak, než jak (v obdobných souvislostech) judikatura přistupovala ke vztahu zákona o konkursu a vyrovnání a zákona o správě daní a poplatků.*
 - *Nejvyšší soud proto uzavírá, že za podmínek určených ustanoveními § 235 odst. 1 a § 241 odst. 1 insolvenčního zákona lze (úspěšně) odporovat i plnění dlužníka, které poskytl správci daně na základě zajišťovacího příkazu vydaného podle § 167 daňového řádu jako jistotu k zajištění úhrady daně.*
31. Je tak judikatorně vyřešeno, že lze odporovat i platbám na veřejnoprávní závazky, a to dokonce i na takové, které jsou podloženy pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu.

32. Nejvyšší soud v usnesení sp.zn. 29 Cdo 3668/2015, taktéž vysvětlil, že

- Právě selektivnímu uspokojování jednoho věřitele v neprospěch ostatních věřitelů má institut neúčinnosti zvýhodňujících právních úkonů zabránit. **Zásada par conditio creditorum (pari passu) neboli poměrného uspokojování nároků věřitelů (nezajištěných věřitelů) je jednou z hlavních zásad insolvenčního řízení, jež je modifikována zvláštními nároky některých věřitelů (srov. zejména § 296 a § 298 insolvenčního zákona).** Podstatou neúčinnosti právních úkonů podle insolvenčního zákona je především **zajištění ochrany věřitelů před právními úkony dlužníka, které v konečném důsledku kráť věřitele.** Je rozhodující, zda dlužník dluh uhradil způsobem (v rozsahu), v jehož důsledku se věřiteli dostalo na úkor ostatních věřitelů vyššího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo v konkursu (dle § 241 odst. 1 insolvenčního zákona), čímž věřitele zvýhodnil oproti jiným věřitelům.
- Uvedené závěry, byť formulované při výkladu § 235 a násl. insolvenčního zákona, **jsou uplatnitelné i při výkladu § 111 insolvenčního zákona.** Nejvyšší soud nemá žádných pochyb o tom, že lze-li odporovat právnímu úkonu dlužníka, jímž v době před zahájením insolvenčního řízení zvýhodní některého ze svých věřitelů, je nutno stejný úkon, učiněný dlužníkem (dokonce až) poté, kdy nastaly účinky zahájení insolvenčního řízení (v němž posléze bylo rozhodnuto o úpadku dlužníka), považovat za právní úkon neúčinný ve smyslu § 111 odst. 3 insolvenčního zákona.

VI.

Nikoli zanedbatelné zmenšení majetkové podstaty

33. Žalobce si dále dovoluje uvést, že v návaznosti na konec první věty ustanovení § 111 IZ provedením Plateb ve prospěch žalovaného došlo s nakládáním s majetkovou podstatou podstatným způsobem.
34. Podstatné nakládání s majetkovou podstatou, respektive její *nikoli zanedbatelné zmenšení* (slovy ustanovení § 111 odst. 1 IZ) je podmínkou uvedenou ve větě první citovaného ustanovení, týkající se nakládání s majetkovou podstatou po nastoupení účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení. Platby sice patří mezi úkony učiněné po nastoupení účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, nicméně Platby zároveň spadají do režimu poslední věty ustanovení § 111 odst. 1 IZ, tedy mezi peněžitě závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení, pro které se uplatní přísnější režim, než pro běžné nakládání s majetkovou podstatou po nastoupení účinků insolvenčního řízení, a to v tom smyslu, že **tyto peněžitě závazky mohou být plněny pouze v rozsahu a za podmínek stanovených IZ.** Pro přehlednost žalobce přidává časovou osu, z níž je patrné, že na Platby dopadá věta poslední ustanovení § 111 odst. 1 IZ:
- a) **povinnost dlužníka zaplatit pojistné (Platby) vzniká** prvním dnem měsíce následujícího po měsíci, za který se pojistné platí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2007, č. j. 3 Ads 63/2003-56), jinými slovy peněžitý závazek dlužníka za žalovaným vznikl **dne 1. května 2016**, tedy před zahájením insolvenčního řízení vedeného ohledně dlužníka;
 - b) **insolvenční řízení bylo zahájeno dne 3. května 2016;**
 - c) **úpadek byl zjištěn usnesením insolvenčního soudu dne 9. května 2016;**
 - d) **dlužník provedl Platby dne 19. května 2016.**
35. Dle názoru žalobce nelze Platby ve výši 196 644,- Kč považovat za *zanedbatelné zmenšení majetkové podstaty*, taková částka musí být, dle názoru žalobce, za podstatnou část majetkové podstaty považována vždy, navíc v kontextu hodnocení nakládání s Platbami zaplacenými nikoli žalovanému samostatně, ale společně s ostatními platbami na zdravotní pojištění, sociální pojištění a daň z příjmu, neboť svým charakterem se jedná o v zásadě stejná plnění.

Jedná se o závazky dlužníka vzniklé za stejné období, ke stejnému okamžiku, z obdobného právního důvodu, zaplacené ve stejném období. Z pohledu dlužníka by nedávalo žádnou logiku zaplatit jen některé zdravotní pojišťovně nebo jen na zdravotní a sociální pojištění a neodvést daň, když se svou podstatou z pohledu insolvenčního zákona jedná o obdobná plnění (plnění ve stejném zákonném režimu).

36. Celková výše plateb uhrazených na dani, zdravotním a sociální pojištění přitom činí částku 79 194 571,00 Kč, žalobce pro přehlednost uvádí tabulku těchto plateb:

číslo ISIR C	žalovaný	spisová značka	částka
C23	Finanční úřad	32 ICM 2315 / 2017	46 331 069,00 Kč
C24	VZP	32 ICM 2328 / 2017	1 239 647,00 Kč
C27	Revírní bratrská	32 ICM 2338 / 2017	11 341 535,00 Kč
C28	Vojenská zdravotní	32 ICM 2340 / 2017	29 898,00 Kč
C29	ZP Ministerstva vnitra	32 ICM 2341 / 2017	196 644,00 Kč
C32	Oborová ZP	32 ICM 2350 / 2017	71 960,00 Kč
C30	Česká průmyslová ZP	32 ICM 2342 / 2017	655 722,00 Kč
C33	ČSSZ	32 ICM 2351 / 2017	19 328 096,00 Kč
		celkem	79 194 571,00 Kč

37. Celková částka dosahující téměř osmdesáti milionů korun pak zcela jistě není zanedbatelnou částí majetkové podstaty. Jedná se o částku, která takřka odpovídá například částce, kterou dlužník získal z prodeje podílu na společnosti OKD Nástupnická, a.s. (aktuálně již pod názvem OKD, a.s.), IČ: 05979277, se sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná (dále jen „**Dceřiná společnost**“), do níž byl před prodejem vložen celý závod dlužníka, tedy z prodeje jednoho z nejhodnotnějších aktiv dlužníka.
38. Kupní cena 100% akcií Dceřiné společnosti pak v souladu s reorganizačním plánem dlužníka činila 79.596.264 Kč, a tato částka již byla rozdělena mezi věřitele dlužníka. **Z částky ve výši dalších téměř 80 mil. Kč (kterou představují všechny žalované neúčinné platby na zdravotní a sociální pojištění, a daň z příjmů), by se pak mohli přinejmenším částečně uspokojit další pohledávky, a to ve výši, která dle názoru žalobce není v žádném případě zanedbatelná.**

Důkaz:

- Reorganizační plán dlužníka (čl. 3.1.1 ve spojení s čl. 3.1.3) dostupný z insolvenčního rejstříku dlužníka, dokument B – 281
- Smlouva o převodu podílu uzavřená mezi dlužníkem a společností PRISKO, a.s., dostupná ze Sbírký listin Dceřiné společnosti:

<https://or.justice.cz/ias/ui/vypis-sl-detail?dokument=52846375&subjektId=969524&spis=1071407>

39. Dle žalobce je proto z výše uvedeného zřejmé, že provedením Plateb ve prospěch žalované došlo k nikoli zanedbatelnému zmenšení majetkové podstaty dlužníka.

VII.
Návrh

40. S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalobce navrhuje, aby Nejvyšší soud ČR Dovolání žalovaného zamítl.

Podáno s úctou

Za Ing. Lee Loudu

insolvenčního správce dlužníka **Správa pohledávek OKD, a.s.**

JUDr. Dušan Dvořák, advokát v plné moci

Digitálně podepsal
JUDr. Dušan Dvořák

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Nejvyšší soud

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy: 9517 / 2018 Ev. číslo: f7d6f1c2-6214-43ff-8d24-93284463720b
 Druh podání: Datová zpráva z ISDS ID zprávy: 608141910
 Věc: Vyjádření k dovolání - OKD x ZPMV

Odesílatel:

ID schránky: mcbpt3u Typ datové schránky: PFO
 Osoba: Dušan Dvořák - Dvořák Dušan, JUDr., advokát Adresa: Hlinky 505/118, 60300 Brno, CZ

Dodáno do DS dne: 19.09.2018 16:30:21 **Odesláno do DS dne:** 19.09.2018 16:30:21
Č.j. příjemce: 14VSOL 151/2018 **Č.j. odesílatele:**
Sp.zn. příjemce: 32ICm 2341/2017 **Sp.zn. odesílatele:**
Lhůta končí: **K rukám:** Ne
Číslo zákona: Paragraf v zákoně: **Odstavec paragrafu:** Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky:

Podpis je platný
Podepsal: Informační systém datových schránek - produkční prostředí **Vystavil:** PostSignum Qualified CA 2
Sériové číslo certifikátu: 2d99ea **Platnost:** 14.02.2018 - 06.03.2019
Antivirový test: Proběhl v systému ISDS **Obsah podání:** OK
Elektronický podpis: Platný **Časové razítko:** Platné (připojeno 19.09.2018 16:30:21)
Certifikát: Ověřeno na základě CRL z 19.09.2018 16:00:49
Datum a čas autom. ověření: 19.09.2018 16:41:34

Počet podaných příloh:1

Číslo přílohy	Výsledek	Název příl. CRL	Identifikace podepisující osoby	Identifikace vystavitele certifikátu	T	U	K	P	R	A	C	V
1		006_OKD_ZPMV_C29_vyjádření k dovolání.pdf										
Podpis je platný		CRL z 19.09.2018 16:00:49	JUDr. Dušan Dvořák / 37b554 / 27.08.2018 - 16.09.2019	PostSignum Qualified CA 2	A	A	A	*	A	A	?	?
				Časové razítko připojeno 19.09.2018 16:09:06								

Čas ověření příloh: 19.09.2018 16:41:34 Ověření příloh: ověřováno automaticky

Vysvětlení stavů při ověření příloh (vztaheno vždy k datu a času dodání):

Stav "?" znamená, že systém tuto operaci ještě neprovedl, ale provedena bude

Stav "-" znamená, že systém tuto operaci neprovádí

Stav "!" znamená, že systém tuto operaci nemůže provést

Stav "*" znamená, že bylo ověřeno proti CRL z uvedeného data.

T	Technické parametry ¹ :	A=splňuje	N=nesplňuje
U	Uznávaný elektronický podpis / značka:	A=připojen	N=nepřipojen
K	Kvalifikované časové razítko:	A=připojeno	N=nepřipojeno
P	Uznáv. el. podpis kvalif. certifikát (platnost):	A=platný	N=neplatný
R	Kvalifikované časové razítko (platnost):	A=platné	N=neplatné
A	Akreditovaný poskytovatel certifik. služeb ² :	A=ano	N=ne
C	Kvalifikované časové razítko:	A=platné	N=neplatné
V	Vytvořeno před zneplatněním certifikátu:	A=ano	N=ne

¹ Technické parametry - velikost, formát, škodlivý kód.

² Stav "Z"(Zahraniční) = certifikát není od české certifikační autority

Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.